

kommer det mig at være rigtigt, at Hæggelser til Reservefonds komme med.

Ligeledes billiger jeg den Bestemmelse, at der af saadanne Selskaber, der sælge fra Butik, ogsaa skal svares Skat af den derved fremkomne Indtægt. Jeg beklager, at Lovforslaget paa dette Omraade ikke har fulgt Kommissionen helt ud, idet Kommissionen ogsaa havde foreslaaet, at f. Eks. Forbrugsforeninger skulde beskattes. Det skulle de jo, for saa vidt de sælge til fremmede, og det gøre de næsten alle sammen, maaske paa en lidt skjult og tilsløret Maade, men at det meget ofte er Tilfældet, ved jeg ganske bestemt, idet jeg bor paa en Egn, hvor der er ret mange Forbrugsforeninger. Det forekommer mig at være rigtigt, hvad Kommissionen derom har sagt. En hel Del af den betydelige Modstand og Uvillie, der fra de handlende og det producerende Samfunds Side har været mod saadanne Foreninger, vilde tabe sit væsentlige Vaaben, naar disse Foreninger kom ind under Beskatning. De vanskeliggøre dog faktisk Erhvervet for de Folk, som skulde ernære sig gennem Salg og Forhandling, ved at paaføre dem en besværlig Konkurrence. Det forekommer mig derfor, at almindelig Retfærdighedsfølelse siger, at det ikke vilde være urimeligt, om de svarede en passende Skat af deres Indtægter. Man taler her altid om, at man ikke skal have Dobbeltbeskatning, men jeg gad spørge erfarne Sogneraadsmedlemmer, der have siddet og lignet Skat i mange Aar, om de nogen Sinde ved Ligning paa en Mand tage Hensyn til, om han er Medlem af en i Kommunen bestaaende Forbrugsforening eller ikke. Jeg tror ikke, det kommer i Betragtning. Det forekommer mig, at en Beskatning her vilde være i Forbrugsforeningernes egen Interesse ved at slaa et vægtigt Vaaben ud af Hænderne paa dem, der altid have set skævt til disse Foreninger, og at det derfor var Overvejelse værd, om det ikke var rigtigt at lade den Slags Foreninger komme med ind under en almindelig Beskatning. Jeg kan ikke se, at det vilde medføre nogen Dobbeltbeskatning af nogen Betydning.

Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg vil ikke her gaa ind paa Enkeltheder i de forskellige Paragraffer, men skal kun erklære, at det lille Parti, for hvilket jeg staa som Ordfører, er meget villigt til at yde sit Bidrag til paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag at tilvejebringe en Lov, som jeg haaber i mange Tilfælde vil kunne blive betragtet som en Forbedring, og som paa mange Punkter er

en Forbedring allerede i den Skikkelse, hvori Lovforslaget foreligger.

Ellinger: Naar jeg tillader mig at tage Ordet nu, er det kun for specielt at berøre een Sag, nemlig den Virkning, det foreliggende Forslag, om det bliver til Lov, vil udøve paa Forholdet mellem København og Frederiksberg, et Forhold, som er ganske særlig ejendommeligt derved, at Frederiksberg nu efter de Udvidelser, København fik for en Del Aar siden, ligger fuldstændig omsluttet af København paa alle Sider. Dette giver jo Frederiksberg Kommune en ganske ejendommeligt Stilling, og jeg sporede ogsaa i den ærede Flertalsordførers Tale en Forstaaelse af dette særlige Forhold. I det Kommissorium, Ministeriet gav den nedsatte Kommission, stod der, at Kommissionen kunde overveje, om Hensynet til de paagældende Kommuners og Skatteydernes berettigede Interesser kunde kræve Indførelsen af et nyt Grundlag for den mellemkommunale Beskatning. Hvilke Tanker Ministeriet i saa Henseende har haft, kan jeg ikke vide, men sikkert er det jo, at Ministeriet ikke er fremkommet med noget Forslag om et nyt Grundlag, men har holdt sig til det Grundlag, der foreligger i Skatteloven af 1903, hvilket jo er kendt af alle.

Det er en overordentlig vanskelig Sag at ordne paa Grund af de mange Modsætningsinteresser, der i al Almindelighed gøre sig gældende mellem to Nabokommuner og i Særdeleshed mellem to Nabokommuner, der have en saadan Beliggenhed som den, jeg nylig nævnede. Disse Vanskeligheder hidrøre blandt andet fra, at der ikke er noget bestemt Forhold mellem de enkelte Borgers Skatteydelse til Kommunen og de Goder, som Kommunen giver dem, eller de Byrder, Skatteyderne volde Kommunen. Falbe-Hansen gør ogsaa i sin „Finansvidenskab“ gældende, at naar man skal regne Skatten i Forhold til den Nytte, man har af Kommunen, kan der ikke være Tale om andet, end at Indkomstskatten bør tilfalde Opholdskommunen, og hvis man vil gaa til at anvende mellemkommunale Beskatningsregler, maa man gaa til en særlig Næringskat eller Ejendomsskat. Naar man i Loven af 1903 — og det fastholdes jo ogsaa her — vil lade Erhvervskommunen faa $\frac{2}{3}$ af Skatten, er der jo dog derved at bemærke, at Brøken $\frac{2}{3}$ er greben ganske ud af Luften; thi det lader sig ikke godtgøre, at netop denne Brøk giver noget som helst, der vedrører retfærdige Forhold; det kunde jo lige saa godt være Brøken $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{2}$